

ръкъ. Само азъ бѣхъ недово-
ленъ. Моето яйце бѣше малко,
не бѣше „борецъ“, но отъ гор-
достъ не се оплакахъ никому.

На другия денъ — Великия
петѣкъ, когато се прибрахме
съ Дика въ къщи рано приве-
черъ, заварихме само дѣда, сед-
налъ на чардака. Баба и вуйна
съ по-малкитѣ деца не бѣха си
дошли още отъ черква. Дико
влѣзе въ килера да търашува
за хлѣбъ, а азъ
се вмъкнахъ въ
одаята. Кога-
то видѣхъ ху-
бавото черве
но яйце на ико-
ностаса, безъ
много да му
мисля, азъ го
взехъ и на мѣ-
стото му оста-
вихъ моето.

Събрани на
вечеря около
софрата, сър-
бахме изгладнѣли бобената
чорба.

— Какво сте се омълчали
като въ черква? — рече ни вуй-
чо, който другъ пѣтъ ни гъл-
чеше, че сме много приказвали.

— Знамъ азъ защо, — на-
мѣси се баба. — Тия поразни-
ци сж взели Божието червено
яйце отъ иконостаса. Сложили
сж друго. Мислили сж, че не

ще позная. Грѣхота е, деца.
Който го е взелъ, Богъ ще го
накаже!

Като чухъ тия думи, устата
ми се схванаха, залѣкътъ заседна
на гърлото ми. Бузитѣ ми плам-
наха. Дико и другитѣ деца ед-
но следъ друго взеха да се оп-
равдаватъ. Само азъ мълчехъ.
Не смѣхъ да погледна никого
въ очи.

Спѣхмъ съ Дика заедно. Той за-
спа, още щомъ
се сви подъ
чергата. Но азъ
дълго се вър-
тѣхъ. Пъшкахъ
отъ мжка. Цѣ-
лата нощъ! поч-
ти не дрѣм-
нахъ.

Сутринтъта
станахъ после-
денъ. Нито ми
се ядѣше, нито
ми се играеше.

— Бе, синко,
ти си боленъ. Я върви да си
легнешъ! — рече ми баба и ме
заведе въ одаята.

Цѣлъ денъ лежахъ свитъ подъ
чергата, безъ да виждамъ кой
влизаше и излизаше. Не ме по-
викаха за обѣдъ. И тъкмо то-
гава азъ отидохъ дебиешкомъ
до иконостаса, взехъ отъ тамъ
своето яйце и сложихъ открад-
натото.

